

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- apmierināt pirmajā instancē celto prasību, konkrēti, pakārtoto lūgumu atcelt apstrīdētā lēmuma 3. pantu;
- pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai un vajadzības gadījumā noteikt tai pienākumu veikt atteikto pierādījumu iegūšanu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt gan pirmajā, gan apelācijas instancē radušos tiesāšanās izdevumus un *Comunidad Autónoma de la Rioja*, personai, kas iestājusies lietā, — atlīdzināt pirmajā instancē radušos tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Kļūda tiesību piemērošanā, PIT uzskatot, ka konkrētajā gadījumā nav izņēmuma apstākļu, kas pamatotu tiesisko paļāvību par strīdīgā nodokļu pasākuma likumību, kura savukārt saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 ⁽¹⁾ 14. panta 1. punktu saistībā ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principu liedz izdot rīkojumu par atbalsta atgūšanu. Strīda priekšmeta sagrozīšana pirmajā instancē un pušu sacīkstes principa pārkāpums. Judikatūras par pienākumu norādīt pamatojumu pārkāpums.

Ne strīdīgā nodokļu pasākuma formālā atšķirība no pasākuma, par kuru bija Lēmums 93/337 ⁽²⁾, ne apstāklis, ka Komisija būtu varējusi selektivitātes kritēriju pamatot ar citiem aspektiem, nevis tikai Lēmumā 93/337 īpaši norādīto, ne Lēmumā 93/337 rodamā nesaderības atzīšana nav juridiski pietiekami iemesli, lai PIT nekonstatētu tāda izņēmuma apstākļa esamību, kurš pats par sevi vai apvienojumā ar citiem šajā lietā esošajiem apstākļiem liedz Komisijai izdot rīkojumu par apstrīdētajā lēmumā minētā atbalsta atgūšanu.

Nodokļu metodes un priekšrocību apmēra dēļ uzskatīdama, ka apvienotajās lietās no T-30/01 līdz T-32/01 un no T-86/02 līdz T-88/02 apstrīdētie pasākumi nav analogiski strīdīgajam nodokļu pasākumam, PIT ir sagrozījis lietas dalībnieku strīda būtību, nav ņēmusi vērā pušu sacīkstes principu un turklāt acīmredzami pārkāpusi noteiktu judikatūru par pienākumu norādīt pamatojumu.

PIT ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatīdama, ka Komisijas nostāja jautājumā par 1993. gada atbrīvojumu no nodokļa, kā arī pret Likumā Nr. 22/1993 paredzētajām nodokļu priekšrocībām nav izņēmuma apstāklis, kas būtu varējis pamatot kādu tiesisko paļāvību jautājumā par strīdīgā nodokļu pasākuma likumību, kura saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 14. panta 1. punktu liegtu atbalstu atgūt tāpēc, ka tas būtu pretrunā tiesiskās paļāvības aizsardzības principam.

2. Kļūda tiesību piemērošanā, PIT neievērojot procesuālās normas pierādījumu iegūšanas jautājumā un nolemjot

neveikt prasītājas lūgtās pierādījumu iegūšanas darbības attiecībā uz noteiktu tādu Komisijas dokumentu uzrādīšanu, kuri, ievērojot argumentus, ko PIT izmantoja, lai noraidītu prasītājas prasību, ir būtiski tās interešu aizstāvībai. Tiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu, pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpums.

PIT, neveikdama lūgto pierādījumu iegūšanu, ir pārkāpusi prasītājas pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu, jo atteicās iegūt prasītājai būtiskus pierādījumus, šādi aizskarot tās tiesības uz aizstāvību, ņemot vērā, ka tās prasījums tika noraidīts ar argumentu, ka tā nebija pierādījusi tieši tos apstākļus, kurus tā vēlējās apliecināt ar neiegūtajiem pierādījumiem: ja ne Komisijas skaidri izklāstīto noraidošo galīgo nostāju attiecībā uz 1994. gada sūdzību par 1993. gadā īstenotu būtībā identisku pasākumu, tad vismaz Komisijas attieksmi, kas būtu izņēmuma apstāklis, jo šāda rīcība esot radījusi tiesisku paļāvību par 1993. gada nodokļu pasākumu likumību, kā dēļ 1996. gadā tika īstenots strīdīgais nodokļu pasākums.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas 1993. gada 10. maija Lēmums 93/337 par nodokļu atbalsta sistēmu ieguldījumiem Basku Zemē (OV L 134, 25. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Cour de cassation (Francija) 2009. gada 25. novembra rīkojumu — Charles Defossez/Christian Wiart, mandataire liquidateur de Sotimon SARL, Office national de l'emploi, CGEA de Lille

(Lieta C-477/09)

(2010/C 37/19)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour de cassation

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Charles Defossez

Atbildētāji: Christian Wiart, kā Sotimon SARL pilnvarotais likvidators, Office national de l'emploi (fonds de fermeture d'entreprises), CGEA de Lille

Prejudiciālais jautājums

Vai Padomes 1980. gada 20. oktobra Direktīvas 80/987/EEK par dalībvalstu normatīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā⁽¹⁾ ar grozījumiem, kas paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 23. septembra Direktīvā 2002/74/EK⁽²⁾, 8.a pants, kura pirmajā daļā noteikts — ja uzņēmums, kas darbojas vismaz divu dalībvalstu teritorijā, ir maksātnespējīgs, tad par darbinieku neapmaksāto prasījumu apmierināšanu ir atbildīga tās dalībvalsts iestāde, kuras teritorijā viņi strādā vai parasti strādā, un kura otrajā daļā ir noteikts, ka darbinieka tiesību apjomu nosaka tā tiesību aktu sistēma, kam pakļauta kompetentā garantiju iestāde, ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā norādīta kompetentā iestāde, izslēdzot ikvienu citu iestādi, vai arī, ievērojot direktīvas mērķi, proti, nostiprināt brīvas pārvietošanās tiesības izmantojošu darbinieku tiesības, un direktīvas 9. panta pirmo daļu, saskaņā ar kuru direktīva neietekmē dalībvalstu izvēli piemērot vai ieviest normatīvus vai administratīvus aktus, kas ir labvēlīgāki darbiniekiem, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā neliedz darbiniekam tiesības šīs iestādes galvojuma vietā izmantot labvēlīgāku galvojumu no iestādes, kurā ir apdrošinājis darbinieka darba devējs un kurā tas veic iemaksas atbilstoši valsts tiesībām?

⁽¹⁾ OV L 283, 23. lpp.

⁽²⁾ OV L 270, 10. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Audiencia provincial de Tarragona (Spānija) 2009. gada 30. novembra rīkojumu — Kriminālprocess pret Magatte Gueye

(Lieta C-483/09)

(2010/C 37/20)

Tiesvedības valoda — spāņu

Iesniedzējtiesa

Audiencia provincial de Tarragona

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Magatte Gueye

Citi lietas dalībnieki: Ministerio Fiscal un Eva Caldes

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Pamatlēmuma⁽¹⁾ preambulas astotajā apsvērumā minētās cietušā tiesības tikt saprastam jāinterpretē kā par kriminālvajāšanu un sodīšanu par noziegumiem atbildīgo valsts iestāžu pozitīvs pienākums atļaut cietušajam izteikt savu vērtējumu, pārdomas un viedokli par tiešo ietekmi, kāda uz viņa dzīvi var būt soda piespriešanai agresoram, ar kuru cietušajam ir ģimenes attiecības vai spēcīgas emocionālas saiknes?
2. Vai Pamatlēmuma 2001/220/TI 2. pants jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstu pienākums atzīt cietušā tiesības un likumīgās intereses tām uzlikt pienākumu ņemt vērā cietušā viedokli, ja procesa rezultātā piespriests sods var būtiski un tieši apdraudēt viņa tiesību uz brīvu personas attīstību un privāto un ģimenes īstenošanu?
3. Vai Pamatlēmuma 2001/220/TI 2. pants jāinterpretē tādējādi, ka valsts iestādes nevar atteikties ņemt vērā cietušā brīvu gribu, ja viņš iestājas pret to, ka tiek noteikts vai atstāts spēkā aizliegums tuvoties, ja agresors ir cietušā ģimenes loceklis, netiek konstatēts, ka pastāvētu objektīvs atkārtota nodarījuma risks un tiek atzīts, ka pastāv personiskās, sociālās, kulturālās un emocionālās kompetences līmenis, kas izslēdz pakļaušanās agresoram iespēju, vai, gluži pretēji, šāda pasākuma piemērotība jāatzīst visos gadījumos, ņemot vērā šī noziegumu veida īpašās iezīmes?
4. Vai Pamatlēmuma 2001/220/TI 8. pants, kurā noteikts, ka valstis nodrošina cietušajiem atbilstošu aizsardzības līmeni, jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj, ka visos gadījumos, kad persona ir cietusi no ģimenē pastrādātiem noziegumiem, kā papildsods jānosaka vispārējs un obligāts aizliegums tuvoties vai aizliegums sazināties, ņemot vērā šī pārkāpumu veida īpašās iezīmes, vai arī, gluži pretēji, 8. pantā pieprasīts, lai tiktu veikta individuāla novērtēšana, kas katrā atsevišķā gadījumā ļauj noteikt atbilstošu aizsardzības līmeni, ņemot vērā iesaistītās intereses?
5. Vai Pamatlēmuma 2001/220/TI 10. pants jāinterpretē tādējādi, ka tas vispārīgi ļauj izslēgt izlīgumu kriminālprocesos par ģimenē pastrādātiem noziegumiem, ņemot vērā šī noziegumu veida īpašās iezīmes, vai arī, gluži pretēji, arī šāda veida procesos jāpieļauj izlīgums, katrā atsevišķā gadījumā ņemot vērā iesaistītās intereses?

⁽¹⁾ Padomes 2001. gada 15. marta Pamatlēmums 2001/220/TI par cietušo statusu kriminālprocesā (OV L 82, 1. lpp.)